

Sygn. akt III CSK 27/11

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa Ewy K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Lasom Państwowym Nadleśnictwo L.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 września 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;
zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł kosztów zastępstwa prawnego
w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Skarżący uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej dwiema przyczynami.

Pierwsza sprowadza się do potrzeby wyjaśnienia wzajemnych zależności pomiędzy art. 189 k.p.c., a art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r., nr 124, poz. 1361, ze zm.), dalej: u.k.w.h". Podejmując ten problem należy przede wszystkim podkreślić, że nie powinno się go rozstrzygać w sposób abstrakcyjny, lecz w okolicznościach konkretnej sprawy (tak słusznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 września 2004 r., II CK 497/03, niepubl.). Drugim założeniem ogólnym jest to, że powództwo z art. 189 k.p.c. nie przysługuje, jeżeli zainteresowany może w innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CK 497/03, niepubl.). Kierując się tymi założeniami Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że ponieważ powódka dochodzi prawa własności tylko do części nieruchomości wpisanej do księgi wieczystej, nie mogłaby realizować tego roszczenia w drodze powództwa z art. 10 u.k.w.h. Powództwo na tej podstawie wykluczałoby pozew z art. 189 k.p.c., gdyby pretensje powódki dotyczyły całego przedmiotu własności nieruchomości wpisanej w księdze wieczystej. Taka zaś sytuacja w sprawie nie zachodzi, a zatem podnoszone przez skarżącego wątpliwości co do możliwości występowania przez powódkę z roszczeniem z art. 189 k.p.c. nie spełniają in concreto warunku z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci potrzeby wykładni obu powołanych przepisów.

Jeśli chodzi o drugą z powołanych przyczyn przyjęcia skargi, to praktycznie sprowadza się ona do zakwestionowania stanowiska prawnego zajętego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, (OSNC 1999 r., nr 1, poz. 7), zgodnie z którym pojęcie lasów i gruntów leśnych „podzielonych faktycznie” przed dniem 1 września 1939 r. na parcele nie większe niż 25 ha oznacza – w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. B dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82, ze zm.) – to samo, co stwierdzenie faktu ich podziału na takie arealy. Sąd Najwyższy

w składzie rozpoznającym kwestię przyjęcia skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania podziela jednak pogląd wyrażony w przywołanym wyroku, co sprawia, że i ta przyczyna przyjęcia skargi nie zachodzi.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) z zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 98 § 1 k.p.c.).